

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14CoPr/1/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6719201975
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Dzúriková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6719201975.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Anny Snopčokovej a JUDr. Jána Auxta, v pracovnoprávnej veci žalobkyne: Q.. K. R., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXX, XXX XX C., občianka SR, právne zast. JUDr. Ján Šofranko, advokát, so sídlom Hraničná 2, 040 17 Košice, IČO: 42 322 600, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 42 499 500, o neplatnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou a mzdové nároky, o odvolaní žalovaného proti čiastočnému rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 18Cpr/4/2019 - 101 zo dňa 26. 11. 2019, takto

rozhodol:

I. Čiastočný rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 18Cpr/4/2019 - 101 zo dňa 26. 11. 2019 m e n í tak, že žalobu žalobkyne o určenie neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou žalovaného zo dňa 29. 11. 2018 a o uloženie povinnosti žalovanému umožniť žalobkyni výkon štátnozamestnaneckej funkcie vedúceho zamestnanca stálej štátnej služby, z a m i e t a .

II. Čiastočný rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 18Cpr/4/2019 - 101 zo dňa 26. 11. 2019 zostáva vo výroku III. nedotknutý.

odôvodnenie:

1. Napadnutým čiastočným rozsudkom Okresný súd Zvolen (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) výrokom I. určil, že skončenie štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne výpoveďou žalovaného zo dňa 29. 11. 2018 je neplatné. Výrokom II. žalovanému uložil povinnosť umožniť žalobkyni výkon dohodnutej štátnozamestnaneckej funkcie vedúceho zamestnanca stálej štátnej služby. Vo výroku III. súd vyslovil, že o trovách konania bude rozhodnuté rozsudkom, ktorým sa rozhodne o všetkých uplatnených procesných nárokoch žalobkyne.

2. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa sa žalobou doručenu okresnému súdu dňa 26. 04. 2019 domáhala voči žalovanému určenia, že skončenie jej štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou zo dňa 29. 11. 2018 je neplatné. Zároveň žiadala uložiť žalovanému povinnosť upustiť od porušovania práv štátneho zamestnanca stálej štátnej služby, t. j. žalobkyne, vykonať nápravu a odstrániť jej následky, umožniť jej výkon dohodnutej štátnozamestnaneckej funkcie vedúceho zamestnanca stálej štátnej služby. Žiadala tiež uložiť žalovanému povinnosť nahradiť jej mzdu od marca 2019 a doplatiť rozdiel v mzde až do umožnenia pokračovania v štátnozamestnaneckom pomere. Uznesením súdu zo dňa 02. 08. 2019 bola žalobkyňa vyzvaná, aby doplnila žalobu o rozhodujúce skutočnosti (§ 132 ods. 1 CSP) vo vzťahu k navrhovaným výrokom o uloženie povinnosti a náhradu mzdy. Zároveň bola vyzvaná, aby spresnila znenie týchto výrokov, ktoré súd považoval za neurčité, nezrozumiteľné a teda nevykonateľné. Elektronickým podaním doručeným súdu dňa 26. 08. 2019 žalobkyňa prostredníctvom právneho zástupcu zotrvala na obsahu a dôvodoch pôvodnej žaloby a v časti petitu tento upravila len v tej časti „...uhradiť náhradu mzdy v sume priemerného mesačného

zárobku vo výške 2.100,- Eur od 01. 03. 2019...“, v ostatnom zotrvala na pôvodnom navrhovanom petite žaloby. Uznesením okresného súdu zo dňa 02. 09. 2019, právoplatného dňa 04. 10. 2019, bolo podanie žalobkyne, t. j. žaloba v spojení s jej vyjadrením odmietnutá v časti, kde žiadala uloženie povinnosti žalovanej „upustiť od porušovania práv štátneho zamestnanca stálej štátnej služby, vykonať nápravu, odstrániť následky porušovania a doplatiť rozdiel, kde na základe neplatného právneho úkonu až do umožnenia pokračovania v štátnozamestnaneckom pomere. Predmetom konania tak zostal návrh žalobkyne na vyslovenie neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou, o uloženie povinnosti žalovanej umožniť žalobkyni výkon dohodnutej štátnozamestnaneckej funkcie vedúceho zamestnanca stálej štátnej služby a o povinnosti nahradiť mzdu v sume priemerného mesačného zárobku 2.100,- Eur od 01. 03. 2019 až do umožnenia pokračovania v štátnozamestnaneckom pomere. Žalobkyňa žalobu odôvodnila tým, že bola zamestnankyňou Daňového úradu Košice, ako riaditeľka odboru kontroly a analýz. Dňa 16. 04. 2018 sa uskutočnilo v kancelárii riaditeľa služobné hodnotenie žalobkyne, a to riaditeľom Daňového úradu Košice Q. B.. Hodnotením bola žalobkyňa ohodnotená na 49 bodov, slovným vyjadrením „uspokojivé.“ S týmto hodnotením žalobkyňa nesúhlasila, považovala ho za subjektívne, argumenty použité v hodnotení nemali oporu v žiadnych platných právnych predpisoch. Žalobkyňa sa domnievala, že jej hodnotenie bolo vykonané protizákonne za účelom možnosti zamestnávateľa použiť výsledok hodnotenia na uplatnenie postupu podľa § 63 ods. 3 písm. a/ zákona č. 55/2017 o štátnej službe. Žalobkyňa uviedla, že od 19. 01. do 18. 03. 2018 bola práceneschopná, a preto jej služobné hodnotenie mala vykonať komisia menovaná podľa služobného predpisu IRA č. 63/2018. Dňa 20. 08. 2018 podala žalobkyňa Finančnému riaditeľstvu SR, služobný úrad sťažnosť, pretože od podania námietok proti služobnému hodnoteniu uplynuli 4 mesiace a nebola jej doručená žiadna písomná odpoveď. Dňa 28. 11. 2018 bolo žalobkyni doručené oznámenie o zmene štátnozamestnaneckého pomeru s účinnosťou od 30. 11. 2018, a to odvolanie z funkcie vedúceho štátneho zamestnanca, riaditeľa odboru kontroly a analýz na Daňovom úrade Košice z dôvodu, že v služobnom hodnotení za kalendárny rok 2017 dosiahla uspokojivé výsledky. Dňa 04. 12. 2018 bolo žalobkyni doručené skončenie štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou z dôvodu, že bola odvolaná z funkcie vedúceho zamestnanca a nie je možné ju trvale preložiť na vykonávanie štátnej služby na vhodné štátnozamestnanecké miesto, nakoľko nesúhlasila s trvalým preložením na vhodné štátnozamestnanecké miesto a nedohodla sa so služobným úradom inak. Zároveň dňa 04. 12. 2018 jej bolo doručené oznámenie o prekážke v práci na strane zamestnávateľa. Keďže žalobkyňa nesúhlasila s trvalým preložením na vhodné štátnozamestnanecké miesto a nedohodla sa so služobným úradom inak, služobný úrad nemal možnosť jej pridelovať prácu, preto nie je povinná vykonávať štátnu službu. Žalobkyňa uviedla, že vykonaním služobného hodnotenia v rozpore so zákonom a služobným predpisom, bolo jej odvolanie z funkcie vedúceho zamestnanca a následne ukončenie štátnozamestnaneckého pomeru. Z toho dôvodu považuje žalobkyňa skončenie svojho štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou po právnej aj skutkovej stránke za neplatné.

3. Súd prvej inštancie pri právnom posúdení veci aplikoval ustanovenia § 122 ods. 1, § 123 ods. 8, § 61 ods. 3, § 71 ods. 1, § 73 ods. 1, § 74 ods. 1, § 75, § 95 ods. 1, § 96 ods. 1 a § 111 ods. 1 zákona č. 55/2017 Z. z. o štátnej službe. Rovnako vo veci prihliadol na znenie interného riadiaceho aktu č. 14/2018, účinného od 11. 01. 2018 a následne v znení účinnom od 01. 01. 2019. Konštatoval, že na základe zisteného skutkového a právneho stavu dospel k záveru, že žaloba žalobkyne je podaná dôvodne. Predmetom posudzovania súdu bolo určenie, či došlo k platnému rozviazaniu štátnozamestnaneckého pomeru u žalobkyne výpoveďou, ktorá jej bola daná dňa 29. 11. 2018. Medzi sporovými stranami nebolo sporné, že podkladom pre výpoveď danú žalobkyni bolo jej odvolanie z funkcie vedúceho štátneho zamestnanca z dôvodu, že v služobnom hodnotení za kalendárny rok 2017 dosiahla uspokojivé výsledky. Rovnako nebolo sporné, že u žalobkyne bolo vykonané dňa 16. 04. 2018 služobné hodnotenie riaditeľom Daňového úradu Košice Q. L. B., ako priamym nadriadeným žalobkyne, v zmysle zákona č. 55/2017 Z. z. o štátnej službe. Výsledkom tohto hodnotenia bolo slovné vyjadrenie „uspokojivé.“ Na základe námietok žalobkyne, ako aj sťažnosti adresovanej služobnému úradu, uvedené hodnotenie zostalo nezmenené. V námietkach, ako aj v podanej sťažnosti, žalobkyňa okrem iného namietala postup pri služobnom hodnotení tak, že jej služobné hodnotenie bolo nesprávne vykonané riaditeľom daňového úradu, keď s poukazom na § 123 ods. 7 Zákona o štátnej službe a vnútorný riadiaci akt IRA č. 14/2018 jej služobné hodnotenie mala vykonať komisia. Po oboznámení sa so znením interného riadiaceho aktu súd konštatoval a - žalovaný to ani nenamietal - že skutočne v IRA č. 14/2018, v znení účinnom ku dňu vykonania služobného hodnotenia žalobkyne, bolo v diely 3 bod 44 upravené hodnotenie komisiou slovom „najmä“ v prípadoch podľa písm. a/ po ukončení PN na vykonávanie štátnej služby štátneho zamestnanca, ak dočasná PN na vykonávanie štátnej služby hodnoteného zamestnanca trvala v období

stanovenom pre vykonanie služobného hodnotenia, to znamená do 31. 01. príslušného kalendárneho roka, pokiaľ štátny zamestnanec inak splnil podmienky pre vykonanie služobného hodnotenia za kalendárny rok. Nebolo sporné, že žalobkyňa splnila podmienky pre vykonanie služobného hodnotenia za kalendárny rok, rovnako nebolo sporné, že jej služobné hodnotenie nebolo vykonané do 31. 01. 2018, kedy sa po prvýkrát vykonávalo jej služobné hodnotenie v zmysle zákona č. 55/2017 Z.z. za obdobie od 01. 06. do 31. 12. 2017. Žalovaný taktiež nepoprel, že v zmysle vnútorného predpisu v danom prípade bolo určené, že služobné hodnotenie vykoná komisia. Žalovaný však namietal, že v tejto časti úprava odporovala účelu služobného hodnotenia, pretože služobné hodnotenie má v prvom rade vykonávať bezprostredne priamy nadriadený hodnoteného zamestnanca, ktorý najlepšie pozná výkon jeho práce a len v prípade, že nastanú akékoľvek objektívne alebo subjektívne dôvody na strane takéhoto hodnotiteľa, nastupuje hodnotenie komisie. Súd prvej inštancie k uvedenej argumentácii uviedol, že vnútorné predpisy vydávané zamestnávateľom, ktoré sa týkajú postupov zamestnancov, patria medzi základné a dôležité pracovnoprávne vnútorné normy, ktoré spravidla podrobnejšie upravujú jednotlivé ustanovenia základnej normy, akou je napríklad Zákonník práce alebo v tomto prípade zákon č. 55/2017 Z. z. o štátnej službe. Súd tak z týchto noriem vychádza, pokiaľ nezistí, že by boli v priamom rozpore so zákonom. Po preskúmaní uvedenej internej úpravy súd konštatuje, že nezistil je priamy rozpor so zákonom, a to ani s účelom zákona. Poukázal na ust. § 122 ods. 3 zákona o štátnej službe, z ktorého vyplýva, že služobné hodnotenie sa v prvom rade zveruje priamemu nadriadenému vedúcemu zamestnancovi - hodnotiteľ. V odseku 8 citovaného ustanovenia komisia vykonáva služobné hodnotenie, ak služobné hodnotenie nebolo hodnotiteľom vykonané. Súd konštatoval, že v zákone o štátnej službe, ani vo vykonávacom predpise - vyhláske Úradu vlády SR č. 136/2017 Z. z., ktorou sa vykonávajú podrobnosti o služobnom hodnotení, nie sú stanovené presné podmienky, v ktorých konkrétnych prípadoch vykoná služobné hodnotenie výlučne komisia. Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ žalovaný, ako zamestnávateľ, vydal interný riadiaci akt, ktorým určil vykonanie služobného hodnotenia komisiou pre prípad, že dočasná PN hodnoteného zamestnanca trvala v období stanovenom pre vykonanie služobného hodnotenia, t. j. do 31. 01. kalendárneho roka, tak ako to bolo v prípade žalobkyne, po ukončení PN mala vykonať služobné hodnotenie komisia. Súd nezistil, že by takáto úprava bola v rozpore so zákonom a pokiaľ bola žalovaným prijatá interným riadiacim aktom, bola záväzná nielen pre zamestnancov, ale aj pre samotného zamestnávateľa, ktorý je povinný v zmysle svojich interných predpisov aj postupovať. Súd sa stotožnil s názorom žalobkyne, že pokiaľ žalovaný dospel k záveru, že tento postup je pre neho nevyhovujúci alebo ho považoval za nesprávny, za účelom dosiahnutia čo najobjektívnejšieho služobného hodnotenia, mal uvedený interný predpis včas zmeniť, keďže ako sám uviedol, v čase hodnotenia žalobkyne mu bolo známe stanovisko Úradu vlády, z ktorého vyplynulo, že Úrad vlády doporučoval vykonávať služobné hodnotenie komisiou v prípadoch, kedy hodnotiteľ, t. j. priamy nadriadený z rôznych dôvodov toto hodnotenie vykonať nemôže. Na tom nič nemení ani právny záver žalovaného, voči ktorému súd nič nenamieta, že lehota podľa zákona o štátnej službe pre vykonanie služobného hodnotenia do 31. 01. toho-ktorého roku, nie je lehotou prepadnou, čo znamená, že služobné hodnotenie za predchádzajúci kalendárny rok môže byť vykonané aj v nasledujúcom období. Rovnako nie je vylúčené, aby toto hodnotenie vykonal priamy nadriadený, avšak v čase, keď bolo vykonávané služobné hodnotenie žalobkyne, v súlade s internými predpismi malo byť jej služobné hodnotenie vykonané komisiou. Ak žalovaný, ako zamestnávateľ, nepostupoval v súlade s vlastným predpisom, konal tak v rozpore so zákonom a služobné hodnotenie, ktoré bolo v danom prípade podkladom pre odvolanie žalobkyne z funkcie vedúceho štátneho zamestnanca v zmysle zákona o štátnej službe z dôvodu, že výsledkom tohto hodnotenia boli uspokojivé výsledky, ktorý záver umožňoval postup podľa § 61 ods. 3 písm. a/ Zákona o štátnej službe, a ktorý bol následne podkladom pre skončenie štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne výpoveďou z dôvodu, že podľa § 75 ods. 1 písm. c/ Zákona o štátnej službe ukončenie štátnozamestnaneckého pomeru uvedeným postupom, súd vyhodnotil ako neplatné. Tým nebol daný dôvod výpovede podľa § 75 Zákona o štátnej službe a výpoveď je neplatná. Záverom odôvodnenia súd prvej inštancie uviedol, že nároky z neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru bude súd prejednávať po právoplatnosti tohto čiastočného rozsudku v ďalšej časti konania, nakoľko žalobkyňa tieto ku dňu vynesenia čiastočného rozsudku nevedela vyčíslieť.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote žalovaný, a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP. Žalovaný uviedol, že sa nemôže stotožniť so súdnym rozhodnutím vo veci žalobkyne, nakoľko má za to, že súd vec nesprávne právne posúdil, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a taktiež odôvodnenie napadnutého rozsudku je nedostatočné a nepresvedčivé, v dôsledku čoho je nepreskúmateľné. K výroku 1/ žalovaný uviedol, že zo skutkového stavu vyplýva, že žalobkyňa bola z funkcie vedúceho štátneho zamestnanca

(riadiateľ odboru kontroly a analýz) dňom 30. 11. 2018 odvolaná podľa § 61 ods. 3 písm. a/ zákona č. 55/2017 Z. z., nakoľko v služobnom hodnotení za kalendárny rok 2017 dosiahla uspokojivé výsledky. Žalovaný zvýraznil, že výpovedný dôvod uplatnený v prípade výpovede žalobkyne nebolo vykonané služobné hodnotenie, ale skutočnosť že žalobkyňa bola podľa § 61 ods. 3 písm. a/ zákona č. 55/2017 Z. z. odvolaná z funkcie vedúceho štátneho zamestnanca, následne neprijala žiadne zo žalovaným ponúkaných štátnozamestnaneckých miest a na účely jej trvalého preloženia na vhodné štátnozamestnanecké miesto. Ďalej žalovaný uviedol citáciu výpovedného dôvodu podľa § 75 ods. 1 písm. c/ zákona č. 55/2017 Z. z. a uviedol, že ak súd po vykonanom dokazovaní v predchádzajúcom konaní vyhodnotil, že služobné hodnotenie žalobkyne za kalendárny rok 2017 bolo vykonané jej priamym nadriadeným v rozpore so zákonom, uvedené nestačí, nakoľko účastník konania nie je viazaný odôvodnením, ale výrokom rozhodnutia, súd sa mal následne vysporiadať so skutočnosťou, ako toto zistenie pôsobí na ďalší naň nadväzujúci úkon vo veci žalobkyne, ktorým bolo odvolanie z funkcie podľa § 61 ods. 3 písm. a/ zákona č. 55/2017 Z. z. Žalovaný zvýraznil, že služobné hodnotenie, odvolanie z funkcie vedúceho zamestnanca a výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru, sú podľa zákona č. 55/2017 Z. z. samostatnými právnymi úkonmi. V tejto súvislosti je potom potrebné súčasne osobitne posudzovať aj ich platnosť, a to každého právneho úkonu zvlášť. Ďalej žalovaný rozlíšil medzi služobným hodnotením, odvolaním z funkcie vedúceho zamestnanca a výpoveďou zo strany služobného úradu. Poukázal na ust. § 41 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a uviedol, že má za to, že na služobné hodnotenie žalobkyne za rok 2017, ktoré vykonal jej priamy nadriadený vedúci zamestnanec dňa 16. 04. 2018, je potrebné hľadieť ako na platný právny úkon, keďže jeho neplatnosť nebola žiadnym rozsudkom súdu, t. j. výrokom, vyslovená. Skutočnosť, že služobné hodnotenie žalobkyne nevykonala komisia pre služobné hodnotenie, keď tak podľa názoru súdu urobiť mala, s určitosťou nemohla založiť absolútnu neplatnosť tohto právneho úkonu, na ktorý by sa od začiatku nemalo prihliadať, nakoľko konanie žalovaného v súvislosti s vykonaním služobného hodnotenia žalobkyne nemožno vyhodnotiť ako konanie, ktoré by sa priecilo zákonu, či dobrým mravom alebo zákon obchádzalo. Ak aj súd v odôvodnení napadnutého rozsudku vyslovil, že služobné hodnotenie žalobkyne vykonané dňa 16. 04. 2018 bolo v rozpore so zákonom, takéto konštatovanie súdu je vo vzťahu k platnosti výpovede danej žalobkyňi dňa 04. 12. 2018 bezpredmetné. Odvolanie žalobkyne z funkcie vedúceho štátneho zamestnanca v spojitosti s jej ďalším nezaradením na iné štátnozamestnanecké miesto bolo jediným a nezameniteľným dôvodom pre uplatnenie výpovedného dôvodu podľa § 75 ods. 1 písm. c/ zákona č. 55/2017 Z. z. Vykonané služobné hodnotenie žalobkyne slúžilo ako podklad pre ďalší postup žalovaného, ktorý sa na jeho základe rozhodol využiť možnosť upravenú v zákone č. 55/2017 Z. z. a odvolať žalobkyňu z riadiacej funkcie. Súd prvej inštancie sa zásadnou otázkou platnosti, resp. neplatnosti odvolania žalobkyne z riadiace funkcie v napadnutom rozsudku vôbec nezaoberal. Žalovaný je toho názoru, že práve právne posúdenie právneho úkonu odvolania žalobkyne z funkcie riadiateľky odboru kontroly a analýz je relevantné a ťažiskové pre následné posúdenie platnosti výpovede danej žalobkyňi. Žalovaný má za to, že súdom vyslovený záver, ktorým v rozsudku odôvodňuje neplatnosť výpovede danej žalobkyňi je v tejto súvislosti nesprávny a predčasný, keďže vykonané služobné hodnotenie žalobkyne za rok 2017 samé osebe nezaložilo existenciu výpovedného dôvodu podľa § 75 ods. 1 písm. c/ zákona č. 55/2018. Zo všetkých uvádzaných skutočností je podľa žalovaného jednoznačne zrejmé, že pre vyslovenie neplatnosti výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru neboli v prípade žalobkyne splnené podmienky. Žalobkyňa namietala a de facto celú svoju žalobu o neplatnosť výpovede v predmetnej veci založila na tom dôvode, že služobné hodnotenie malo byť v jej prípade vykonané prostredníctvom komisie pre služobné hodnotenie a nie jej priamym nadriadeným vedúcim štátnym zamestnancom, pričom odkázala na úpravu interného riadiaceho aktu žalovaného, ods. 44 písm. a/ interného riadiaceho aktu č. 14/2018 - služobný predpis o vykonávaní služobného hodnotenia štátnych zamestnancov. Žalovaný nijako nerozporoval tú skutočnosť, že v čase, v rámci ktorého sa v jeho služobnom úrade prvýkrát realizoval proces vykonávania služobných hodnotení štátnych zamestnancov v zmysle zákona č. 55/2017 Z. z., ním prijatý služobný predpis - IRA č. 14/2018 obsahoval úpravu v ods. 44 písm. a/, ktorá nezodpovedala zákonným požiadavkám viažucim sa k vykonávaniu služobného hodnotenia, keď podľa tejto úpravy mala služobné hodnotenie štátneho zamestnanca vykonať komisia pre služobné hodnotenie aj v prípade po ukončení dočasnej pracovnej neschopnosti zamestnanca, ak dočasná pracovná neschopnosť na vykonávanie štátnej služby hodnoteného štátneho zamestnanca trvala v období stanovenom pre vykonanie služobného hodnotenia (do 31. januára nasledujúceho kalendárneho roka). Takáto nedôvodná a pre prax neúčelná právna úprava v služobnom predpise bola už vo veľmi krátkom čase po jej prijatí (11. 01. 2018) v služobnom úrade žalovaného prekonaná, keď už dňa 17. 01. 2018 bolo žalovanému známe relevantné stanovisko Úradu vlády SR, ktoré tento štátny orgán ako gestor zákona č. 55/2017 Z. z. a celej štátnej služby v rámci SR vydal. Žalovaný

zdôraznil, že postup upravený v ods. 44 písm. a/ v IRA č. 14/2018 sa u žalovaného v žiadnom prípade vykonaného služobného hodnotenia u štátnych zamestnancov neuplatnil. Žalovaný má tak za to, že služobný predpis IRA č. 44/2018 v časti ods. 44 písm. a/, ktorým upravil podmienky pre vykonanie služobného hodnotenia v určitých prípadoch prostredníctvom komisie, bol v rozpore so zákonom č. 55/2017 Z. z. a z uvedeného dôvodu sa naň pri vykonávaní služobného hodnotenia v jeho služobnom úrade neprihliadalo. V ďalšom obsahu poukázal žalovaný na zmysel a význam vykonávania služobného hodnotenia. Ďalej uviedol, že súd v napadnutom rozsudku na strane 12 okrem iného uviedol, že vnútorné predpisy vydávané zamestnávateľom, ktoré sa týkajú postupov zamestnancov, patria medzi základné a dôležité pracovnoprávne vnútorné normy. Žalovaný s uvedeným názorom súdu nesúhlasil a namietal, že ním prijatá úprava v odseku 44 písm. a/ služobného predpisu č. 14/2018 bola v priamom rozpore so zmyslom a účelom zákonnej normy upravujúcej inštitút služobného hodnotenia v rámci štátnej služby, a to konkrétne s čl. 4 upravujúcim princíp efektívneho riadenia v štátnej službe v spojitosti s § 20 ods. 1 písm. b/, § 113 ods. 1 písm. a/ a § 122 ods. 3 zákona č. 55/2017 Z. z. a z tohto dôvodu nebolo možné na ňu pri vykonávaní služobného hodnotenia žalobkyne za kalendárny rok 2017 prihliadať. Žalovaný potom právom dôvodí, že všetky podmienky dané zákonom č. 55/2017 Z. z. pre výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru v prípade žalobkyne splnil, danú výpoveď považuje za platnú a zákonnú, keď výpovedný dôvod bol vo výpovedi riadne a presne špecifikovaný, výpoveď vopred prerokoval so zástupcami zamestnancov a túto následne žalovaný žalobkyňu v súlade so zákonom aj doručil. K výroku II. napadnutého rozsudku žalovaný uviedol, že namietá i nevykonateľnosť a nerealizovateľnosť uvedeného výroku. Zo skutkového stavu vyplýva, že žalobkyňa bola odvolaná z funkcie riaditeľa odboru kontroly a analýz na Daňovom úrade Košice dňom 30. 11. 2018 a to na základe Oznámenia o zmene štátnozamestnaneckého pomeru č. 661182/2018 zo dňa 26. 11. 2018. Platnosť odvolania z funkcie žalobkyňa osobitne nenapadla, a z tohto dôvodu je potrebné ho považovať stále za právne účinné. Preto nie je dôvod výrokom žalovanému určiť, aby žalobkyňu umožnil výkon dohodnutej štátnozamestnaneckej funkcie vedúceho zamestnanca stálej štátnej služby. V prípade, že súd napadnutým rozsudkom vyslovil neplatnosť výpovede, týmto rozsudkom mohol následne v ďalšom len určiť, že štátnozamestnanecký pomer žalobkyne naďalej trvá. Vzhľadom na všetky uvádzané skutočnosti žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Okresného súdu Zvolen v celosti ako nezákonný zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, resp. napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu žalobkyne zamietne ako nedôvodnú a žalovanému prizná trovy konania.

5. K odvolaniu žalovaného sa podaním doručeným okresnému súdu dňa 03. 02. 2020 vyjadrila žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Okrem toho, že s právnym posúdením vecí a vyjadreniami v rámci jednotlivých odvolacích bodov odvolania žalovaného sa nestotožnila v plnom rozsahu, považovala za nevyhnutné namietat skutočnosť, že odvolanie bolo podané v zákonnej 15- dňovej lehote, a to z dôvodu, že odvolanie nebolo podané oprávnenou osobou a tým považujeme odvolanie za právne neplatné. Vyššie zmienené odvolanie vyhotovila a podala na základe poverenia N.. N. G., číslo poverenia 55733512019 zo dňa 07. 10. 2019. Oprávnenie konať v mene žalovaného v konaní pred súdom namietala žalobkyňa z dôvodu, že inštitút poverenia nemá v konaní pred súdom dostatočný právny charakter, ktorý vyžaduje samotný zákon. Poukázala na ust. § 92 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku a uviedla, že na základe uvedeného je oprávnená osoba zastupovať v konaní pred súdom na základe písomného splnomocnenia a nie na základe poverenia. Inštitút poverenia môže byť právne dostatočný v rámci vnútornej štruktúry, či už obchodnej spoločnosti alebo v rámci internej štruktúry štátnozamestnaneckého pomeru, no Občiansky zákonník ani Civilný sporový poriadok nepoznávajú inštitút poverenia. Práve na základe toho, že odvolanie podala neoprávnená osoba, považuje žalobkyňa odvolanie za právne neplatné, a tým pádom za nepodané v zákonnej lehote. Žalobkyňa má zato, že súd prvej inštancie sa predmetnou vecou zaoberal dostatočne, dostačujúco zistil skutkový stav vecí, zaoberal sa všetkými dôkazmi a následne ich správne vyhodnotil. Navrhla, aby odvolací súd v plnom rozsahu potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa a odvolanie zamietol po právnej a skutkovej stránke ako neopodstatnené.

6. Vyjadrenie žalobkyne bolo doručené žalovanému dňa 06. 02. 2020.

7. K vyjadreniu žalobkyne sa podaním doručeným elektronicky súdu prvej inštancie dňa 14. 02. 2020 vyjadril žalovaný. Uviedol, že žalobkyňa celkom bezdôvodne namietala inú skutočnosť a síce, že odvolanie žalovaného podala na to neoprávnená osoba a preto je odvolanie právne neplatné. Žalovaný má za to, že táto námietka je zjavne a s určitosťou absolútne nedôvodná a neopodstatnená. Žalovaným je Finančné riaditeľstvo SR, ktoré je rozpočtovou organizáciou napojenou na štátny rozpočet

prostredníctvom rozpočtovej kapitoly ministerstva financií SR a teda žalovaný má zo zákona postavenie právnickej osoby. Podľa § 72 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku platí, že na konanie právnickej osoby pred súdom sa použijú ustanovenia osobitného predpisu o konaní za právnickú osobu. Podľa § 4 ods. 4 a 5 zákona č. 35/2019 Z. z. o finančnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov platí, že štatutárnym orgánom finančného riaditeľstva je prezident finančnej správy. Z uvedeného vyplýva, že za finančné riaditeľstvo koná pred orgánmi činnými v trestnom konaní a pred súdom prezident; prezident môže poveriť konaním za finančné riaditeľstvo pred orgánmi činnými v trestnom konaní a pred súdom iného príslušníka finančne; správy. Z uvedeného vyplýva, že za Finančné riaditeľstvo SR ako právnickú osobu v prvom rade koná jeho štatutárny orgán, ktorým je prezident finančnej správy, pričom prezident finančnej správy je oprávnený konať za Finančné riaditeľstvo SR vo všetkých veciach a toto jeho oprávnenie vyplýva priamo zo zákona. Ďalšiu skupinu fyzických osôb s oprávnením konať pred súdom za Finančné riaditeľstvo SR predstavujú zamestnanci, ktorí boli v zmysle zákona poverení na konanie prezidentom finančnej správy. Tieto osoby preukazujú svoje oprávnenie konať pred súdom za Finančné riaditeľstvo SR ako právnickú osobu predložením poverenia udeleného štatutárnym orgánom - prezidentom finančnej správy. Toto poverenie je potrebné odlišovať od plnomocenstva, ktoré udeľuje účastník konania zástupcovi (§ 89 CSP), a ktorého neexistenciu v tomto konaní zjavne nedôvodne žalobkyňa v súvislosti s podaným odvolaním žalovaného namietala. Z tohto dôvodu nemožno mať pochybnosti, že poverenie na konanie zo dňa 07.10.2019 udelené prezidentom finančnej správy bolo dostatočným právnym základom pre podanie odvolania za žalovaného. Žalovaný navrhol odvolaciemu súdu, aby podanému odvolaniu žalovaného v plnom rozsahu vyhovel a žalobkyňu zaviazal k náhrade trov konania.

8. Vyjadrenie žalovaného bolo doručené žalobkyni cestou jej právneho zástupcu dňa 27. 02. 2020 s možnosťou k uvedenému sa vyjadriť.

9. Žalobkyňa sa k vyjadreniu žalovaného nevyjadřila.

10. Po predložení veci Krajskému súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolaciemu, v dôsledku podaného odvolania žalovaného, po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu, odvolací súd dospel k záveru, že v súdnej pracovnoprávnej veci je nutné aplikovať i ust. § 175 ods. 4 zák. č. 55/2017 Z. z. o štátnej službe v znení účinnom do 31. 12. 2018 a s uvedeným zákonným ustanovením sa pri rozhodnutí o veci vysporiadať v otázke posúdenia lehoty na vykonanie služobného hodnotenia zamestnanca hodnotiteľom do 31. januára kalendárneho roka za obdobie predchádzajúceho kalendárneho roka. Uvedené ust. zák. č. 55/2017 Z. z. o štátnej službe v znení účinnom do 31. 12. 2018 v prejednávanej veci nebolo súdom prvej inštancie aplikované, i keď súd prvej inštancie v odôvodnení odvolaním napadnutého čiastočného rozsudku konštatoval záver, že lehota podľa zákona o štátnej službe pre vykonanie služobného hodnotenia do 31. januára toho - ktorého roka, nie je lehotou prepadnou, čo znamená, že služobné hodnotenie za predchádzajúci kalendárny rok môže byť vykonané i v nasledujúcom období.

Odvolací súd preto postupom podľa § 382 CSP vyzval strany sporu na vyjadrenie k právnemu posúdeniu charakteru lehoty na vykonanie hodnotenia hodnotiteľom a komisiou a k aplikácii k ust. § 175 ods. 4 zák. č. 55/2017 Z. z. o štátnej službe v znení účinnom do 31. 12. 2018.

11. Výzva odvolacieho súdu bola doručená právnemu zástupcovi žalobkyne dňa 28. 09. 2020 a žalovanému dňa 28. 09. 2020.

12. Na predmetnú výzvu sa k právnemu posúdeniu podaním zo dňa 28. 09. 2020 vyjadřila žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Uviedla, že v prejednávanej veci má za to, že prvostupňový súd správne posúdil skutkový stav na ktorý aplikoval príslušné právne normy. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku poukázal aj na neaplikovanú právnu úpravu ustanovenia § 175 ods. 4 zákona o štátnej službe č. 55/2017 citáciu právneho záveru žalovaného, podľa ktorého, je lehota uvedená v ustanovení § 122 ods. 3 poriadkovou, nie prekluzívnou, čo znamená že služobné hodnotenie bolo možné vykonať aj po lehote v súlade s ustanovením § 122 ods. 1 zákona o štátnej službe. Žalobkyňa vo svojej žalobe nenamietala porušenie lehoty na vykonanie služobného hodnotenia, ale žaluje protistranu za nezákonné vykonanie služobného hodnotenia po uplynutí tejto lehoty (31.01.2018) neoprávnenou osobou, ktoré mala v zmysle predložených dôkazov vykonať komisia. Na základe výsledku nezákonne vykonaného služobného hodnotenia bola žalobkyňa podľa ustanovenia § 61, ods. 3 písm. a) v spojení s § 123 ods. 8 zákona č. 55/2017 o štátnej službe odvolaná z funkcie a následne s ňou bol z vyššie

uvedeného dôvodu ukončený štátnozamestnanecky pomer výpoveďou. Na základe týchto skutočností žalobkyňa podala žalobu o neplatnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou v súlade s ustanovením § 175 ods. 4 zák. č. 55/2017 o štátnej službe v lehote ustanovenej v § 95 ods. 1, a to najneskôr v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa mal štátnozamestnanecky pomer skončiť. Žalobkyňa splnila všetky právne náležitosti a prostredníctvom právneho zástupcu podala žalobu, v ktorej namietala nezákonnosť postupu pri skončení pracovného pomeru zo strany Daňového úradu Košice. Žalobkyňa má zato, že v uvedenom je sporné neaplikovanie internej normy žalovaného, ktorá v čase vykonania služobného hodnotenia zamestnanca bola platná a účinná, nie časový okamih vykonania služobného hodnotenia, a preto v súlade s vyššie uvedeným má žalobkyňa zato, že v konaní nie je potrebné aplikovať ust. § 175 ods. 4 zák. č. 55/2017 Z.z. . Na základe všetkých skutočností navrhla, aby odvolací súd v plnom rozsahu potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie v podobe čiastočného rozsudku, ktoré je po skutkovej, aj právnej stránke vecne správne.

13. K výzve na nové právne posúdenie odvolacieho súdu sa vyjadril žalovaný. Uviedol, že k problematike posudzovania lehoty určenej na vykonanie služobného hodnotenia štátneho zamestnanca v zmysle § 122 ods. 3 zák. č. 55/2017 Z.z. sa v priebehu konania už niekoľkokrát vyjadroval i písomnou formou a súčasne ku konaniu k tejto otázke žalovaný predložil aj stanovisko gestora zák. č. 55/2017 Z. z. - Úradu vlády Slovenskej republiky, ktoré s vyjadrením predložil opätovne. Služobné hodnotenie by podľa názoru Úradu Vlády SR malo byť vykonané bezodkladne po návrate hodnoteného na vykonávanie štátnej služby pri dodržaní lehoty určenej v § 122 ods. 10 zákona o štátnej službe, aby bol dosiahnutý zmysel a účel služobného hodnotenia sledovaný zákonom. Z uvedeného je zrejmé, že povinnosť vykonať služobné hodnotenie hodnotiteľom (priamy nadriadený vedúci zamestnanec) trvá i po 31. 01. kalendárneho roka, t. j. táto povinnosť nezaniká uplynutím lehoty určenej v § 122 ods. 3 Zák. č. 55/2017. Postup aplikovaný voči žalobkyňi v súvislosti s vykonaním jej služobného hodnotenia, ktoré sa z dôvodu jej dočasnej neprítomnosti v štátnej službe realizovalo po zákonom určenej lehote, bol postupom v súlade so zákonom. Služobné hodnotenie žalobkyne vykonal jej bezprostredne nadriadený vedúci zamestnanec, a nie komisia, keďže riaditeľ daňového úradu, ako hodnotiteľ mal dostatok podkladov na vykonanie hodnotenia za predchádzajúce obdobie (hodnoteného obdobia bolo v zmysle zákona obdobie od 01. 06. 2017 do 31. 12. 2017, v ktorom žalobkyňa vykonávala štátnu službu vo funkcii - riaditeľ odboru kontroly a analýz na Daňovom úrade Košice). Žalovaný dal do pozornosti odvolacieho súdu, že žalobkyňa napadla občiansko-právnu žalobou v tomto prípade platnosť výpovede zo štátnozamestnaneckého pomeru, ktorú jej dal žalovaný v zmysle § 75 ods. 1 písm. c) Zákona č. 55/2017 Z. z. t. j. z dôvodu, že bola odvolaná z funkcie vedúceho zamestnanca podľa § 51 ods. 1 písm. a). Keďže žalobkyňa predmetnou žalobou a ani inou žalobou nenapadla platnosť vykonaného služobného hodnotenia, ktoré vo vzťahu k jej odvolaniu z funkcie resp. výpovedi predstavuje samostatný právny úkon, toto služobné hodnotenie je potrebné posudzovať ako stále platný právny úkon. Odôvodnenie napadnutého rozsudku v časti, v ktorej súd vyslovil, že služobné hodnotenie žalobkyne bolo vykonané v rozpore so zákonom, je vo vzťahu k posúdeniu platnosti výpovede bezpredmetné a irelevantné, keďže súd neplatnosť tohto služobného hodnotenia nevyslovil výrokom napadnutého rozsudku a v ďalšom zotrval žalovaný na svojich predchádzajúcich vyjadreniach a taktiež na podanom odvolaní.

14. V dôsledku podaného odvolania krajský súd ako súd odvolací (§ 34 Zákona č. 160/2015 Z. z. - Civilný sporový poriadok ďalej len „CSP“) vec preskúmal v medziach daných ust. § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario čiastočný rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 388 CSP zmenil tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, nakoľko neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

15. Podľa ust. § 388 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

16. Odvolací súd konštatuje, že v súdnej veci sa žalobkyňa podanou žalobou doručenu súdu prvej inštancie dňa 26. 04. 2019 domáhala určenia neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou a uloženia povinnosti žalovanému umožniť žalobkyňi výkon dohodnutej štátnozamestnaneckej funkcie vedúceho zamestnanca stálej štátnej služby, pričom ťažiskovo namietala, že vykonané hodnotenie jej ako štátneho zamestnanca hodnotiteľom dňa 16. 04. 2018, v ktorom dosiahla výsledky vyjadrené slovným hodnotením „uspokojivé“, malo byť vykonané komisiou menovanou služobným predpisom IRA č. 63/2018 o určení členov komisie pre služobné hodnotenie štátnych zamestnancov organizačne začlenených na daňovom úrade. Žalobkyňa tvrdila, že následkom

vykonaného služobného hodnotenia (hodnotiteľom a nie komisiou) v rozpore so Zákonom o štátnej službe č. 55/2017 Z. z. a taktiež služobným predpisom IRA č. 14/2018 v znení platnom a účinnom ku dňu vykonania hodnotenia, bolo odvolanie z funkcie vedúceho zamestnanca - riaditeľa odboru kontroly a analýz na Daňovom úrade Košice a následne ukončenie štátnozamestnaneckého pomeru so žalobkyňou. Žalobkyňa uviedla, že z dôvodu porušenia ust. § 122 ods. 8 Zák. č. 55/2017 Z. z. o štátnej službe a ustanovenia tretieho dielu ods. 44 IRA č. 14/2018 služobného predpisu o vykonávaní služobného hodnotenia štátnych zamestnancov, ktoré predchádzali právnomu úkonu žalovanej, a to skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou vo vzťahu k žalobkyni, považuje žalobkyňa skončenie štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou žalovanou po právnej a skutkovej stránke za neplatné.

17. Odvolací súd z predloženého spisového materiálu konštatuje, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu vykonal v prejednávanej veci dokazovanie, náležitým spôsobom zistil skutkový stav a tento vytvára dostatočný podklad pre rozhodnutie o veci samej a preto nebolo potrebné v odvolacom konaní dokazovanie vykonané pred súdom prvej inštancie zopakovať alebo v nejakom smere doplniť.

18. Súd prvej inštancie pri posúdení otázky tvrdenej neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou sa detailne zaoberal spôsobom vykonania služobného hodnotenia žalobkyne, ako zamestnankyne žalovaného, ktoré bolo podkladom pre odvolanie žalobkyne z funkcie vedúceho zamestnanca v štátnozamestnaneckom pomere podľa § 61 ods. 3 písm. a) Zák. č. 55/2017 Z.z. o štátnej službe a v dôsledku uvedenej právnej skutočnosti (odvolania z funkcie vedúceho zamestnanca) bol so žalobkyňou skončený pracovný pomer výpoveďou § 75 ods. 1 písm. c) Zák. č. 55/2017 Z.z..

19. Súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní o veci ťažiskovo zohľadnil vnútornú služobnú normu žalovaného zamestnávateľa - Interný riadiaci akt (ďalej aj len „IRA“) č. 14/2018 v znení účinnom ku dňu 11. 01. 2018, z ktorého vyplynulo, že služobné hodnotenie štátneho zamestnanca vykoná komisia najmä v prípadoch po ukončení dočasnej pracovnej neschopnosti na vykonávanie štátnej služby štátneho zamestnanca, ak dočasná pracovná neschopnosť na vykonávanie štátnej služby hodnoteného štátneho zamestnanca trvala v období stanovenom pre vykonanie služobného hodnotenia (do 31. 01. nasledujúceho kalendárneho roka), ak štátny zamestnanec inak splnil podmienky pre vykonanie služobného hodnotenia za kalendárny rok, resp. čiastkového služobného hodnotenia.

20. Súd prvej inštancie pri rozhodnutí o veci prihliadol predovšetkým na uvedené znenie interného riadiaceho aktu účinného ku dňu vykonania služobného hodnotenia a v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku zvýraznil, že interný riadiaci akt je záväzný nielen pre zamestnancov, ale aj pre samotného zamestnávateľa, ktorý je povinný v zmysle svojich interných predpisov postupovať. S prihliadnutím najmä na uvedenú internú úpravu žalovaného ako zamestnávateľa, prvoinštančný súd dospel k záveru, že hodnotenie žalobkyne - zamestnankyne - mala za daných okolností uskutočniť komisia a nie hodnotiteľ - priamy nadriadený zamestnanec.

21. Z ustanovenia § 73 ods. 2 Zák. č. 55/2017 Z. z. o štátnej službe (ďalej aj len „Zákon o štátnej službe“) v znení platnom a účinnom ku dňu 31. 12. 2018 vyplýva, že služobný úrad môže dať štátnemu zamestnancovi výpoveď len z dôvodov podľa § 75. Dôvod výpovede sa musí vymedziť skutkovo tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom a nie je možné ho dodatočne meniť, inak je výpoveď neplatná.

22. Podľa § 75 ods. 1 písm. c) Zák. č. 55/2017 Z. z., služobný úrad môže dať štátnemu zamestnancovi výpoveď, ak štátneho zamestnanca, ktorý bol odvolaný z funkcie vedúceho zamestnanca podľa § 61 ods. 1 až 4, nie je možné trvale preložiť na vykonávanie štátnej služby na vhodné štátnozamestnanecké miesto, pretože ho služobný úrad nemá, alebo štátny zamestnanec nesúhlasí s trvalým preložením na vhodné štátnozamestnanecké miesto a nedohodne sa so služobným úradom inak.

23. Odvolací súd musí v tejto súvislosti konštatovať, že žalobkyni bola daná výpoveď služobným úradom ako štátnemu zamestnancovi, ktorý bol odvolaný z funkcie vedúceho zamestnanca podľa § 61 ods. 1 až 4 Zákona o štátnej službe (konkrétne § 61 ods. 3 písm. a) Zákona o štátnej službe) a zároveň ho nebolo možné preložiť na vykonávanie štátnej služby na vhodné štátnozamestnanecké miesto, nakoľko služobný úrad takéto miesto nemal, alebo štátny zamestnanec nesúhlasil s trvalým preložením na vhodné štátnozamestnanecké miesto a nedohodol sa so služobným úradom inak. V

súdnej veci žalobkyňa netvrdila a nepreukazovala, že by nebola riadne odvolaná z pozície resp. z funkcie vedúceho zamestnanca podľa § 61 ods. 3 písm. a) Zákona o štátnej službe, netvrdila a nepreukazovala ani, že by nebola dodržaná ponuková povinnosť iného vhodného miesta zo strany služobného úradu. Dôvod neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou založila žalobkyňa na tej okolnosti, že služobné hodnotenie za rok 2017 bolo po 31. 01. 2018 (konkrétne dňa 16. 04. 2018) vykonané priamym nadriadeným - hodnotiteľom a nie komisiou, tak ako to určoval interný riadiaci akt žalovaného zamestnávateľa č. 14/2018 a tak, ako to implicitne vyplýva z ust. § 122 ods. 8 Zákona o štátnej službe. Sporným v súdnej veci tak bol spôsob realizovaného služobného hodnotenia, resp. hodnotenie samotné, ako podklad pre zákonnú možnosť odvolania žalobkyne z funkcie vedúceho zamestnanca.

Posudzujúc vec cez prizmu ustanovenia § 75 Zákona o štátnej službe možno konštatovať, že žalobkyňa tvrdila, že v dôsledku absentujúceho zákonného dôvodu pre odvolanie zamestnanca z vedúcej funkcie, nebol naplnený výpovedný dôvod v zmysle § 75 ods. 1 písm. c) Zákona o štátnej službe predstavujúci obligatórnu súčasnú kumuláciu dôvodov skončenia pracovného pomeru výpoveďou: a) odvolania vedúceho zamestnanca z funkcie a b) nemožnosti trvalého preloženia takto odvolaného štátneho zamestnanca na iné vhodné štátnozamestnanecké miesto z dôvodu, že ho služobný úrad nemá, alebo štátny zamestnanec nesúhlasí s trvalým preložením na vhodné štátnozamestnanecké miesto a nedohodne sa so služobným úradom inak.

24. Podľa § 122 ods. 1 Zákona č. 55/2017 Z.z. o štátnej službe, služobným hodnotením sa hodnotia odborné vedomosti štátneho zamestnanca, jeho výkonnosť, schopnosti a kompetencie, prístup k osobnému rozvoju a prístup k vzdelávaniu.

25. Podľa § 122 ods. 1 Zákona č. 55/2017 z.z. o štátnej službe, v znení účinnom do 31. 12. 2018, služobným hodnotením sa hodnotia odborné vedomosti štátneho zamestnanca, jeho výkonnosť, schopnosti a kompetencie, prístup k osobnému rozvoju a prístup k vzdelávaniu.

26. Podľa odseku 3 citovaného zákonného ustanovenia, služobné hodnotenie za kalendárny rok vykoná priamy nadriadený zamestnanec (ďalej len hodnotiteľ) do 31. 01. Za obdobie predchádzajúceho kalendárneho roka.

27. Podľa odseku 8 citovaného zákonného ustanovenia, ak služobné hodnotenie nebolo hodnotiteľom vykonané, vykoná ho komisia pre služobné hodnotenie, zriadená generálnym tajomníkom.

28. Podľa § 175 ods. 1 zák. č. 55/2017 Z.z. o štátnej službe, v znení účinnom do 31. 12. 2018 právo sa premlčí, ak sa neuplatnilo v lehote ustanovenej týmto zákonom. Na premlčanie sa prihliadne len ak ten, voči komu sa právo uplatňuje, sa premlčania dovoľá. Vtedy nie je možné priznať premlčané právo tomu, kto ho uplatňuje.

29. Podľa ods. 4 citovaného zákonného ustanovenia, k zániku práva podľa tohto zákona dochádza aj ak sa neuplatnilo v lehote ustanovenej v § 75 ods. 2 a 3, § 78 ods. 1, § 79 ods. 2, § 95 ods. 1, § 117 ods. 4 a § 118 ods. 1 a 3.

30. Citované zákonné ustanovenie § 175 Zákona o štátnej službe upravujúce premlčanie, počítanie času a zánik práva, súd prvej inštancie v prejednávanej veci priamo neaplikoval, avšak stotožnil sa s právnym záverom žalovaného prezentovanom v konaní o tom, že lehota na vykonanie služobného hodnotenia hodnotiteľom do 31. 01. nasledujúceho kalendárneho roka za predchádzajúci kalendárny rok, nie je lehotou prepadnou, keďže uvedené nie je obsiahnuté v ust. § 175 ods. 4 Zákona o štátnej službe. Odvolací súd dospel k záveru, že pre komplexné vyhodnotenie zisteného skutkového stavu v prejednávanej veci a pre vyvodenie správnych právnych záverov, má relevantný význam i ust. § 175 ods. 4 Zákona o štátnej službe, upravujúce zánik práv neuplatnených v zákonom presne určených prípadoch (lehotách).

31. V danom prípade, ako i všeobecne, je potrebné prihliadať na účel, zmysel a význam služobného hodnotenia, ktoré má byť a priori vykonávané priamym nadriadeným zamestnancom, ktorý má bezprostredné vedomosti a znalosti o plnení pracovných povinností hodnoteného zamestnanca, pozná jeho pracovné nasadenie, prístup k plneniu pracovných povinností, ako i postoj k prípadnému profesionálnemu rozvoju a vzdelávaniu. Hodnotiacim subjektom má byť tak v zmysle zákona v

prvom rade nadriadený zamestnanec a až v prípadoch, keď by hodnotenie nebolo možné vykonať hodnotiteľom z objektívnych dôvodov, až v tom prípade, subsidiárne, vykoná hodnotenie komisia. Bude tomu tak predovšetkým v prípadoch napr. keď v dôsledku organizačných zmien u zamestnávateľa nie je nadriadený zamestnanec, ktorý by hodnotenie vykonal, alebo dôjde k personálnej zmene v osobe nadriadeného zamestnanca tak, že ten, ktorý má hodnotenie vykonať objektívne nepozná hodnotených zamestnancov, pre hodnotenie nemá o zamestnancoch dostatok (príp. žiadne) znalosti a vedomosti. Zo zákona tiež vyplýva, že hodnotenie má byť vykonané ústnym pohovorom medzi hodnotiteľom (alebo komisiou pre služobné hodnotenie) a hodnoteným zamestnancom, je preto logické, že pri takomto hodnotení má byť nevyhnutne osobne prítomný hodnotený zamestnanec. Preto neprítomnosť hodnoteného zamestnanca (napr. z dôvodu pracovnej neschopnosti zamestnanca, tak ako to ustanovoval interný riadiaci akt) v období rozhodnom pre vykonanie služobného hodnotenia, t. j. do 31. 01. toho - ktorého kalendárneho roka nevyhnutne nezakladá povinnosť vykonania hodnotenia komisiou a nie hodnotiteľom, keď i po odpadnutí prekážky na strane zamestnanca v podobe dočasnej práceneschopnosti je k dispozícii nadriadený zamestnanec, ktorý má najkomplexnejšie vedomosti o výkone a plnení pracovných úloh hodnoteného zamestnanca.

32. Pokiaľ mal žalovaný prijatý vnútorný predpis (interný riadiaci akt) v znení, ako naň citáciou poukázal súd prvej inštancie, ukladajúcom vykonať služobné hodnotenie komisií v exemplifikatívnom (príkladnom) výpočte, odvolací súd je síce v zhode so súdom prvej inštancie o tom, že takáto interná regulácia práv a povinností ako zamestnancov tak aj zamestnávateľa, je rovnako záväzná pre zamestnávateľa samotného, ktorý uvedený vnútorný predpis prijal, ale odvolací súd zároveň konštatuje celkom zrejmy rozpor takého vnútorného riadiaceho aktu so zmyslom a účelom Zákona o štátnej službe v časti o služobnom hodnotení. Interný riadiaci predpis zároveň nemožno uprednostniť pred všeobecne záväznou normou, t. j. pred zákonom, pokiaľ samotné konanie žalovaného ako zamestnávateľa, a jeho následok, nebolo v rozpore so zákonom.

33. Súd rozhodujúci o neplatnosti skončenia pracovného štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou posudzuje výlučne existenciu, naplnenie výpovedných dôvodov, ktoré sú uvedené a obsiahnuté výlučne v zákone, v danom prípade v špeciálnej hmotnoprávnej norme - Zák. č. 55/2017 Z.z. o štátnej službe, konkrétne v jeho ustanovení § 75. Všeobecný súd konajúci o žalobe o neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou, nemôže svoje rozhodnutie založiť prioritne na internej úprave práv a povinností zamestnanca a zamestnávateľa, majúcu záväznosť inter partes, bez prihliadnutia a vyhodnotenia tvrdeného rozporu právneho úkonu (výpovede) žalovaného so zákonom.

34. Z uvedeného dôvodu odvolací súd dospel k záveru, že s poukazom na ust. § 175 ods. 4, § 122 ods. 3 Zákona o štátnej službe, vykonaniu služobného hodnotenia žalobkyne ako zamestnankyne hodnotiteľom i po 31. 01. 2018 (služobné hodnotenie vykonané dňa 16. 04. 2018) nasledujúceho kalendárneho roka objektívne nebránil žiadny zákonný dôvod. V období rozhodujúcom pre vykonanie služobného hodnotenia bola žalobkyňa práceneschopná - dočasne neschopná pre výkon štátnej služby (od 19. 01. 2018 do 18. 03. 2018) a teda z dôvodu prekážky na jej strane, jej neprítomnosti, nebolo možné vykonať osobný pohovor, ktorý je štandardnou formou, resp. súčasťou vykonania služobného hodnotenia. Pre naplnenie lítery a účelu zákona č. 55/2017 Z.z. bolo súladné so zákonom vykonanie služobného hodnotenia žalobkyne po ukončení jej dočasnej pracovnej neschopnosti hodnotiteľom, ktorým bol jej priamy nadriadený zamestnanec a to i v priebehu mesiaca apríl (16. 04. 2018). Takýto spôsob vykonania služobného hodnotenia hodnotiteľom, nie je v rozpore so zákonom č. 55/2017 Z.z. v žiadnom jeho ustanovení.

35. Nemožno konštatovať ani rozpor s ustanovením § 122 ods. 8 Zákona o štátnej službe, upravujúceho, že ak nebolo hodnotenie hodnotiteľom vykonané, vykoná ho komisia pre služobné hodnotenie, nakoľko zo samotného citovaného lex specialis vyplýva, že právo na vykonanie služobného hodnotenia hodnotiteľom nezaniká a teda trvá i naďalej. V zmysle zákona má byť služobné hodnotenie zamestnanca za predchádzajúci rok vykonané do 31. 01. nasledujúceho kalendárneho roka. Zároveň má byť služobné hodnotenie vykonávané v prvom rade nadriadeným zamestnancom z dôvodu dostatku vedomostí a znalostí takéhoto hodnotiteľa o plnení pracovných povinností hodnoteným zamestnancom. Ak potom právo na vykonanie služobného hodnotenia hodnotiteľom nie je obsiahnuté v enumeratívnom výpočte práv, ktoré zaniknú, ak sa neuplatnia v konkrétnych lehotách, je nutné konštatovať, že právo hodnotiteľa vykonať služobné hodnotenie trvá i po 31. januári nasledujúceho kalendárneho roka po roku,

za ktorý sa hodnotenie vykonáva. Uvedené zodpovedá i sledovanému účelu a zmyslu vykonávaného hodnotenia.

36. Z uvedených dôvodov odvolací súd, na rozdiel od súdu prvej inštancie, dospel k záveru, že skončenie štátnozamestnaneckého pomeru so žalobkyňou výpoveďou žalovaného zo dňa 29. 11. 2018 je v súlade so zákonom č. 55/2017 Z.z. o štátnej službe, nakoľko vykonaným dokazovaním v súdnej veci nebolo preukázané, že by žalobkyňa nebola riadne odvolaná z funkcie vedúceho štátneho zamestnanca a zároveň žalobkyňa v podanej žalobe ani netvrdila, že by nebola splnená ponuková povinnosť zo strany zamestnávateľa. Uvedené dva predpoklady kumulatívne predstavujú výlučne výpovedné dôvody, pre ktoré je možné skončiť štátnozamestnanecký pracovný pomer výpoveďou, pričom neexistenciu ani jedného z nich sa žalobkyňa v konaní preukázať nepodarilo.

37. Odvolací súd si prejudiciálne vyriešil otázku, že v súdnej veci bol daný i zákonný predpoklad pre odvolanie žalobkyne z funkcie vedúceho zamestnanca podľa § 61 ods. 3 písm. a) Zákona o štátnej službe, keďže v služobnom hodnotení vykonanom zákonom zodpovedajúcim spôsobom dosiahla „uspokojivé“ výsledky. Postup žalovaného zamestnávateľa, pri uskutočňovaní služobného hodnotenia žalobkyne nemožno konštatovať ako rozporný so zákonom č. 55/2017 Z.z. o štátnej službe, ako špeciálnym právnym predpisom upravujúcim vzťahy, práva a povinnosti vzniknuté z pracovného vzťahu založeného podľa zákona o štátnej službe.

38. S poukazom na uvedené dôvody, odvolací súd čiastočný rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

39. Odvolací súd svojím rozhodnutím zmenil výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým vyslovil (určil) neplatnosť skončenia pracovného pomeru tak, že žalobu žalobkyne o určenie neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou zamietol. Z dôvodu odvolacím súdom konštatovaného záveru o platnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou, nebol daný predpoklad a základ pre rozhodnutie o uložení povinnosti žalovanému umožniť žalobkyňu ako zamestnankyni výkon dohodnutej štátnozamestnaneckej funkcie vedúceho zamestnanca stálej štátnej služby. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil i v časti o takto uplatňovanom nároku, žalobu žalobkyne v časti o uloženie povinnosti žalovanému umožniť žalobkyňu výkon štátnozamestnaneckej funkcie vedúceho zamestnanca stálej štátnej služby, zamietol.

40. Výrokom III. čiastočného rozsudku súd prvej inštancie vyslovil, že o trovách konania bude rozhodnuté v rozsudku, ktorým sa rozhodne o všetkých uplatnených nárokoch. Súd prvej inštancie tak v tejto fáze konania čiastočným rozsudkom nerozhodol ani o nároku na náhradu trov a ani o výške, pričom odvolaním žalovaného zároveň tento výrok rozsudku osobitne napadnutý nebol. Preto odvolací súd, viazaný rozsahom odvolania, ponechal výrok III. čiastočného rozsudku súdu prvej inštancie nedotknutý.

41. Vzhľadom na skutočnosť, že v súdnej veci odvolací súd rozhodoval o čiastočnom rozsudku, pričom predmetom konania ešte zostali mzdové nároky uplatnené žalobkyňou, o ktorých dosiaľ nebolo rozhodnuté, rozsudok odvolacieho súdu zmeňujúci rozsudok súdu prvej inštancie, nie je rozhodnutím, ktorým sa konanie končí a preto odvolací súd o trovách odvolacieho konania nerozhodoval a o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 1 CSP).

42. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).